

tragtninger, som den ærede Ordfører gjorde sig til Talsmand for, havde vi ikke stillet det Forslag, vi har stillet. Men vi har nu nogle Anskuelser, som baade principielt og paa mange enkelte Punkter i høj Grad afviger fra de Betragtninger, vi nu nylig har hørt gjort gældende. Vi har ment, at efter at vi nu har faaet andre Ejendomsforhold med Hensyn til Kirkerne, er det naturligt, at man ogsaa gaar over til andre Synsforhold. Forholdet er jo nemlig dette, at i sin Tid var der en stor Mængde, der havde erhvervet Kirker som en god Pengeanbringelse, medens det Forhold til Dels er forsvundet nu, idet de fleste Kirker enten er selvejende eller i Løbet af kort Tid vil blive selvejende, og de faa Kirker, som ikke er det eller vil blive det, er det ikke og vil ikke blive det af den Grund, at de er paa private Ejeres Hænder, som i ganske særlig Grad interesserer sig for disse Kirker, f. Eks. naar Kirken er en Del af Ejerenes Beboelseshus, eller paa Grund af Familiebegravelse eller andre særlige Forhold. Vi har altsaa ment, at her var et Forhold, hvor Selvstyret havde en ganske naturlig, om jeg saa maa sige Virkekreds. Vi har ment, at det er naturligt, naar Kirken ejer sig selv, eller om man vil kalde det, at Sognet ejer Kirken, at da den Menighed, som benytter Kirken, har den overvejende Indflydelse paa disse Kirkers hele Administration og Vedligeholdelse. Vi har ment, at Befolkningens Krav er bedre varetagne, naar man indfører en saadan Form, end naar man gaar til en Ordning som den, Regeringsforslaget anviser, hvor Kirkesynet foruden at have Tilsynet tillige har Myndighed til at indføre Foranstaltninger paa Trods af Befolkningens Ønsker, paa Trods af den Menigheds Ønsker, som skal benytte Kirken. Det er dette, vi har ment, at man burde værne Befolkningen imod, ikke alene for de Stridigheders Skyld, der kan opstaa deraf, men ogsaa, fordi enhver Foranstaltning, der modtages med Uvillie af Befolkningen, ganske sikkert vil gaa ud over Kirkelivet. Vi tror, at Kirken er bedre tjent med en Ordning som den af os foreslaaede, hvis principielle Grundlag er, at Menighedsraadene og de, der ejer og benytter Kirken, skal have den overvejende Indflydelse, og vi tror, at denne Ordning er mere i Kirkens, Befolkningens og Kirkelivets Interesse end den af Regeringen foreslaaede Ordning. Jeg vil ogsaa synes, at det i og for sig er unaturligt, at man afløser Kirketienden paa Grundlag af den gamle Synslov og derpaa indfører en ny Synslov, som giver Synet en udvidet Beføjelse. Dette vil naturligt med-

føre, at i ikke faa Tilfælde vil de Paabud, som et Syn med udvidet Beføjelse anordner, Vedligeholdelser og saadanne Foranstaltninger, ikke kunne afholdes af den til Kirken henlagte Sum, hvilket med andre Ord vil sige, at Menigheden kommer til at betale. At dette vil vække Misfornøjelse, hvor det sker, er der ingen Tvivl om, i hvert Fald alle, som kender Forholdene paa Landet, tror jeg, vil vide, at saaledes er Forholdet.

Ærede Medlemmer vil se, som jeg allerede har fremhævet, at vor Grundbetragtning er den, at Synet ikke skal være en kommanderende Institution, som kan bestemme andet eller mere end det, som falder i Traad med Befolkningens Ønsker. Det er den Grundbetragtning, som vi er gaaet ud fra, men selvfølgelig har vi paa enhver mulig Maade ønsket at værne Kirken. Det er ogsaa udtrykt her i Betænkningen, hvor vi har skrevet: „Vort Hovedprincip har været at værne Kirkerne paa enhver Vis imod Føringelse, Vanrøgt og Vandalisme, saa vidt saadant overhovedet kan ske ad Lovgivningens Vej, men samtidig værne Befolkningen for uberettigede Forlangender af Synet ...“, og jeg vil føje dertil, at selvfølgelig ønsker vi ogsaa, at alle nationalhistoriske og kunstneriske Værdier fuldt ud skal bevares, men vi tror, at de Forslag, som vi har stillet til Opnaaelse af dette Formaal, er fuldt ud betryggende. Vi har givet Menighedsraadene en vidtstrakt Indflydelse, og jeg vil i saa Henseende pege paa §§ 4, 13, 16, 26 og 30. I alle disse Paragraffer er der peget paa den Indflydelse, som vi lægger, og som vi mener, det er rigtigt at lægge, i Menighedsraadets Hænder. Værnet for Kirken vil de Herrer nærmest finde i §§ 3, 4 og 7. Jeg skal straks sige, at jeg der tror, at den ærede Ordfører har gjort sig skyldig i forskellige Misforstaaelser. § 3 begynder nemlig saaledes: „Naar der skal foretages Hovedstandsættelser. . . .“, og den ærede Ordfører mente saa, at der ogsaa maa være en Bestemmelse om, hvem der skulde afgøre, naar den skulde finde Sted. Vi mener imidlertid, at naar Menighedsraadet har det daglige Tilsyn, naar det er dette, der kan sige: vi finder ikke, den Kirke er holdt tilstrækkelig vedlige, saa er det ogsaa dette, der kan sige: her gaar det efter vor Mening ind under en Hovedstandsættelse — det er jo ogsaa en Istandsættelse — vi mener, at den er nødvendig. Det er altsaa ikke et Spørgsmaal, mener vi, der vil give Anledning til nogen som helst Tvivl, for det ligger i hele den Form, vi har givet vore Tanker paa det Punkt, at det er vor Mening,